

ΑΝΑ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΕΦΕΔΡΕΙΑΣ

Προδήλως ἡ νέα ὄψις, ἣν ἀπέκτησαν ἀπὸ τινος αἱ Ἀθηναί, ἀξίζει πολὺ περισσότερην προσοχὴν ἐκείνης, ἥτις τῇ ἀπονέμεται. Ὁ συνήθως, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν διαβατικών ξένων ἢ τῶν ἀραιῶς ἀποκαθισταμένων ἐνταῦθα ἐπαρχιωτῶν καὶ ἐξω ἐλλήνων, στάσιμος αὐτῆς πληθυσμός, ὁ αἰσθητὴν τινὰ μεταβολὴν ὑφιστάμενος κατὰ δύο ἑποχὰς τοῦ ἔτους, τὴν ἄφιξιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν βουλευτῶν, ὑπεβλήθη εἰς ἀπροσδόκητον καὶ ἰσχυρὰν διατάραξιν ἐκ τῆς αἰφνιδίως προσκλήσεως τῆς ἐφεδρείας. Ἐκτὸς τῆς ἀλληλοδιαδόχου ἀφίξεως τῶν ἐκ τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν ἐπιστράτων, ἥτις εἶχε προσλάβει τὸν χαρακτῆρα διαρκoῦς ἐορτῆς καὶ ὧν αἱ ἰαχαὶ ἀνεστάτουν ἐπὶ ἡμέρας τὸν ἀέρα, ἡ διὰ μιᾶς συγκέντρωσις 5-6 χιλιάδων στρατοῦ ἐν πόλει διὰ πᾶν ἄλλο διακρινομένη ἢ διὰ τὸν πολεμικὸν αὐτῆς τύπον, ἐπόμενον ἦτο νὰ μεταβάλλῃ οὐσιωδῶς τὰς συνθήκας τοῦ βίου καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν συνήθη ἡρεμίαν καὶ πεζότητα. Ρεῦμά τι ἐπαρχιακῆς ζωῆς μετεδόθη καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Καὶ ἡ κυκλοφορία τοῦ παρεντεθέντος ἐν τῷ ὁργανισμῷ τῆς τούτου σώματος τῶν ὁμοφύλων ἐπιδρομέων ὁμοιάζει καθ' ὅλα τὴν ὑπόκωφον χωριστὴν ζωὴν τῶν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὁργανισμῷ ἀναφαινομένων ἐνίοτε καὶ ἰδίαν ὑπαρξιν καὶ ὑπόστασιν ἐχόντων παρασίτων νεοπλασμάτων. Εἰς τὰς μυριάδας τῶν ἀστῶν, τῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἐμπορευομένων, τῶν βιομηχάνων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν πληθυσμὸν αὐτῆς, προσετέθησαν εἶδη κατοίκων, ἅτινα δὲν εἶχε φιλοξενήσει ποτέ, γεωργοί, ποιμένες, χωρικοί, ἀγρόται, — ἡλιοκαεῖς μορφαί, τυλώδεις χεῖρες, μέτωπα ἡροτριωμένα ὑπὸ τοῦ ἰδρώτος ὅστις παρακολουθεῖ πᾶσαν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐδάφους μετὰ κόπου ὑπὸ τοῦ ζεύγους τῶν βοῶν χαρασσομένην γραμμὴν.

▲+▲

Ἀπὸ τῆς μεταφορᾶς ἰδίως τῶν παρὰ τὸ Ροῦφ κατεσκευασμένων ἐντὸς τῆς πόλεως, αἱ περὶ τὴν Νεάπολιν, ἐν ἣ ἐγκατεστάθησαν, συνοικίαι, ἀθόρυβοι τὸ πρὶν καὶ γαλήνιοι, ἤλλαξαν ἐξ ὁλοκλήρου χαρακτῆρα. Ἀντὶ τῶν φοιτητῶν, οἵτινες ἐπλήρουν πρότερον τὰ περίχωρα τοῦ Πανεπιστημίου, ἤδη περιπολοῦσιν ἐνδεδυμένοι καὶ ἀντυτοὶ ἐφεδρῶν, Πελοποννήσιοι. Στερεολλαδίται, Νησιῶται, Ἑπτανήσιοι. Ὁ γνωστὸς κήπος τῶν ἱερολογιτῶν ἀνεσκάφη, ἀνετράπη, μετεμορφώθη Νέοι Ὀμάρ, δὲν ἔκαυσαν μὲν ἀκόμη, ἀλλ' εἰσέβαλον καὶ ἐνεκαθιδρύθησαν καὶ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην καὶ εἰς τὰς σχολὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ Χημείου καὶ εἰς τὴν οἰκίαν Παπαδάκη. Ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν κερδίζει πολὺ εἰς καθαρότητα καὶ διαύγειαν ἐκ τῆς συγκεντρώσεως ταύτης. Ἀλλ' ὑπὸ ἐποψὴν γραφικότητος τὸ θέαμα εἶνε ὁμολογουμένως ἀξιοπαρατήρητον.

▲+▲

Ἡ ἀτελής εἰκὼν τοῦ προχείρου τούτου στρατοπέδου διακόπτει τὴν μονοτονίαν τῶν μερῶν ἐκείνων. Χάριν αὐτοῦ οἱ περίοικοι ἀναγκάζονται νὰ ὑποβῶνται εἰς μυρίους περιρρισμούς καὶ στενοχωρίας, ἃς ἡγνῶουν μέχρι τοῦδε. Ἡ σάλπιγξ βάλλει ἀπὸ τῶν γωνιῶν καὶ τῶν τριόδων τοὺς ὀξεῖς αὐτῆς τόνους. Σκοποὶ περιφέρονται ἀδιαλείπτως μὲ τὸ ὄπλον ἐπὶ βραχίονος κατὰ παντοίας διευθύνσεις. Ὁ εἰρηνικὸς πολίτης, ὁ ἐπανερχόμενος τὸ ἑσπέρας μετὰ τὸν χάματον τῆς ἡμέρας

ὅπως ἀναπαυθῇ παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ του, διατάσσεται αἰφνης ὑπὸ τραχείας στρατιωτικῆς φωνῆς νὰ κατέλθῃ τοῦ ἑτέρου τῶν πεζοδρομίων, οὔτινος ἀπεκλείσθῃ ἡ διόδος καὶ ἀπηγορευθῇ ἡ χρῆσις. Αἱ αἰδήμονες δεσποινίδες τῆς συνοικίας, αἱ ἐξυπνώσαι πρωί, ἀναγκάζονται νὰ κλείωσι τὰ παρὰθύρα των ἀμέσως πρὸ τῆς ἄγαν ἀφελoῦς θεᾶς τῶν ἐγειρομένων τοῦ ὑπνοῦ ἀτημελήτων ὀπλιτῶν, οἵτινες ὑπὸ τὸν ἥχον τῆς διαίας προσέρχονται φύρδην νὰ πλυθῶσιν ὅλοι ὁμοῦ. Ἐπειτα περὶ τὴν μεσημβρίαν ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ συσσιτίου καὶ πληροῖ τὰ περίξ ὁ θόρυβος τῶν συγκρουομένων μαγειρικῶν σκευῶν καὶ ὁ βρασμὸς τῶν κοχλαζόντων λεβήτων καὶ ἡ κατ' ὄνομα πρόσκλησις τῶν δικαιομένων νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ συσσίτιον ἀνδρῶν.

Καὶ μετὰ τοῦτο, εὐθύς, ἐμπρός, εἰς τὸ γυμνάσιον! Μὲ τὸν βλωμὸν τῆς κορυμάντας ἀκόμη εἰς τὸ στόμα, μασσῶντες, σπεύδουσι πρὸς τὴν φωνήν, ἥτις τοὺς καλεῖ. Δὲν εἶνε καιρὸς χρονοτριβῶν. Πρόκειται ἐντὸς βραχυτάτου διαστήματος νὰ ποκαταστῶσι τέλειοι στρατιῶται νεοσύλλεκτοι μόλις ἡμερῶν. Καὶ τὸ βῆμα αὐτῶν ἐξεγείρει τὴν κόπιν τῶν ἐοήμων ὁδῶν καὶ ἐξάγει τὰς οἰκοδεσποίνας ἢ τὰς ὑπηρετρίδας περιέργους εἰς τοὺς ἐξώστας. Τὰ παιδιά τῆς γειτονίας συνάζονται τριγύρω μὲ τὰ βιβλία ὑπὸ μάλης μεταβαίνοντα εἰς τὸ σχολεῖον, παρακολουθοῦσι τὸν γυμναζόμενον στρατὸν, ρυθμίζουσι τὸ βῆμά των συμφώνως πρὸς τὰ προστάγματα, ἀνακραυγάζουσι, γελῶσι, μυκτρίζουσι τὸν ἀντυτον ἐκεῖνον οὔτινος ὁ στρογγύλος πῖλος διαφαίνεται μετὰ τῶν πεπιεσμένων ὁμοιόμορφων πιλικίων καὶ ἐπισύρουσι τέλος τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ὀργίλου δεκανέως. Ἐν, δύο! ἐν, δύο! . . .

▲+▲

Ὅ,τι ὅμως χαρακτηρίζει ἰδίως τὸν βίον τῶν στρατιωτῶν εἶνε ἡ ἐσπέρα. Ἀφοῦ περατωθῇ τὸ γυμνάσιον καὶ ἐκφωνηθῇ τὸ τελευταῖον πρόσταγμα καὶ ἀφελῶσιν ἐλεύθεροι, ἄλλοι διευθύνονται πρὸς τι ἐγγὺς οἰνοπωλεῖον, ἄλλοι ἐπιδίδονται εἰς βραδείαν περιπλάνησιν ἀνὰ τοὺς δρόμους ὅπως περιεργασθῶσι τὴν ἄγνωστον αὐτοῖς πόλιν, καὶ ἄλλοι ὅπως συναντήσωσι τινὰ γνωρίμον. Ἀλλ' οἱ πλεῖστοι παραμένουσι περὶ τοὺς στρατώνας των, καὶ ἀναμνησκόμενοι αἰφνης τοῦ ἀπόντος χωρίου, καὶ τῶν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίμου ἡμέρας πρὸ τῶν θυρῶν τῶν οἰκιδίων των συναθροίσεων, καὶ τῆς μνηστῆς, τῆς βωμκαλίας καὶ ροδόχρου ἀγρότιδος, ἥτις ἀπέμεινεν ἴσως ἐκεῖ κάτω, στήνουν χορὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ. Δύο ἢ τρεῖς ἀναίγουσι κατὰ πρῶτον αὐτῶν· ἀλλὰ βαθμηδὸν παρασύρονται καὶ οἱ λοιποὶ καὶ δευτερος καὶ μετὰ τοῦτον τρίτος κύκλος σχηματίζεται παραπλεύρως. Ἀντὶ τῆς σάλπιγγος ρυθμίζει τὰ βήματα πλέον ἢ φωνὴ τῶν ἰδόντων καὶ ἀντὶ τῶν διαταγῶν τοῦ λοχίου κινεῖ αὐτοὺς τοῦ ἄγοντος τὸν χορὸν ἢ ὁρμή. Καὶ ἐνῷ αἱ ἀμαξαὶ σταματῶσιν ἢ λαμβάνουσιν ἄλλην διεύθυνσιν καὶ οἱ διαβάται συναθροίζονται περίξ καὶ οἱ σύντροφοι θεῶνται ἐπιδουμάζοντες, τὸ δημοτικὸν ἀσματολόγιον, ὅπερ ἐχόρευον εἰς τὰς πανηγύρεις των, ἀντὶ τῆς πλατείας καὶ ἀκόμψου σκελίας φέροντες τὴν εὐπρεπῆ φουστανέλλαν καὶ ἀντὶ τοῦ γελοίου ἀμπεχόνου τὴν καταλευκὸν ροκκῆταν, ἐξωθεν τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας των μετὰ τὴν λειτουργίαν, ἀνελίσσεται, πλούσιον εἰς εὐθύμους ἢ μελαγχολικοὺς ρυθμούς, ἐνῷ οἱ πόδες κροτοῦσι κανονικῶς καὶ τὸ ἡμικύκλιον περιστρέφεται ὅτε μὲν βραδείως καὶ ἡσυχῶς, ὅτε δὲ ἀνατινασσόμενον ἐν βιαίαις καὶ σπασμωδικαῖς κινήσεσιν ἀναλόγως πρὸς τὴν στροφὴν.

▲+▲

Ἀλλ' ἡ σάλπιγξ ἔχει καὶ πάλιν· καὶ βαθμηδὸν ἡ κυκλοφορία ἀποκαθίσταται ἐλευθέρα, ἀποσπῶνται ἀνὰ εἰς οἱ πλεῖ-

στοι τοῦ κύκλου, ἀνέρχονται ὅλοι σπεύδοντες τὴν κλίμακα, καὶ μόνον τέσσαρες ἀπομένοντιν ἀκόμη τελευταῖοι ἐπιμένοντες, πλήττοντες ἰσχυρῶς διὰ τῶν ἀρθύλων αὐτῶν τὸ ἔδαφος καὶ ἐπαναλαμβάνοντες, μέχρις οὗ καὶ ἡ ὑστέρη τοῦ ἀνακλητηρίου ἀπὸ γῆτις σθεσθῇ, τὴν μοιραίαν τοῦ ἔσματος, ὅπερ ἔτυχεν νὰ ψάλλωσι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐπωδόν, ὑπερτάτην ἔκφρασιν τῆς πρὸς τὸ πεπρωμένον πίστεως, ἥτις διακρίνει τὸν λαόν μας, ὑψίστην ἐπικουρείου καὶ σωτικῆς ἀμα φιλοσοφίας κραυγὴν :

Δόστε, δόστε τοῦ νὰ πάη,
Τούτ' ἢ γῆ θεί νὰ μᾶς ράη !

Ἀλλὰ θὰ τοὺς φάγῃ ἄραγε ἡ γῆ ὑψηλῆς τινος ράχεις τοῦ Ὀλύμπου, μαχομένους ὑπὲρ τῆς ιδέας τῆς πατρίδος, ἢ τὸ χῶμα τοῦ στρατῶνος καὶ τοῦ νοσοκομείου καταβρωθέντας ὑπὸ τοῦ ρύπου καὶ σαπέντας ἐν τῇ ὑγρασίᾳ :

Κράκ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΟΙΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥΣ

Δόξα τῷ δείξαντι τὸ φῶς!... ἀπὸ τῆς Μοναστηρίου
στρατολογουτὶ καὶ μεταχούε μετὰ τῶν ἡμιόνων!
Καὶ τώρα εἰμπορεῖ καθέας νὰ ψαλῇ νικητήρια
γιατ' εἰν' οἱ μοναχοὶ γνωστοὶ ὡς ἦρωες πρὸ χρόνων!
Μὰ χωριστὰ ποῦ στὴς ἀγαυὰς ὡσεὶ λιοτύρῃα χώνονται
καὶ σὺν μοναχῷ κάποτε μπορεῖ νὰ πεταλόνωται.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΖΥΓΟΜΑΛΑΝ

Ἀφοῦ ἡ γὰρ κάθοδος ἐπὶ τῆς Ρωμυλίας
μᾶς βρῆκε ὅλους ἔδαφνα καὶ μὴ ἐτοιμασμένους,
ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ πόλεμος τῆς Σερβοβουλγαρίας
μᾶς βρῆκε, ὡς εἶπεν, γυμνοὺς καὶ τετραηλισμένους,
Ἀφοῦ κανένας ἐξ ἡμῶν τὸν πόλεμον δὲν θέλει,
σὲ τὸν ζυγὸν μας τίνα' οὐ καὶ γίνου casus belli.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ. Ἡ κομωδία τῶν Παρεξηγήσεων τοῦ Σαιξπήρου, ἀληθὲς κωκεὼν, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐπωφελήθει ὁ θιασάρχης κ. Λεκατσῆς παρουσιάσθη εἰς τὸ κοινὸν καὶ ὡς κωμικός ὑποκρινόμενος τὸν ἑνα Δρομίον λίαν ἐπιτυχῶς. Προτείνομεν ἕαν παρασταθῇ ἐκ νέου, ἐκ τῶν δύο Δρομίων τὸν ἕνα πρὸς διαστολὴν νὰ καλῶμεν Ηεζοδρόμιον καὶ τὸν ἄλλον Ἱποδρόμιον.

Κρήτες καὶ Βενετοί. Ἐάν ὁ κ. Ἀρπιλᾶς ἐπεξεργάζετο τὸ δράμα τοῦτο πρὸ τῆς παρρησίας θὰ διώρθη μὲν πινὰς ἀτελείας αὐτοῦ καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀρρώστην λέμαν, ἐξ ἧς πάσχουσιν ὅλοι οἱ Κρήτες, ἂν πρέπη νὰ κρίνωμεν ἐκ τοῦ κ. Ξενουδάκη, ἀντιπροσώπου αὐτῶν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ.

Φροῦ Φροῦ. Ἐάν ἔχη τις πίστιν ὡς κόκκον σινάπερος, λέγει τὸ Εὐαγγελιστὴν, δύναται νὰ θυματουργήσῃ. Ὁ κ. Λεκατσῆς εἶχε τὴν κυρίαν Πίστην, ὑποκριθεὶς μετ' ἀρετῆς ἐπιτυχῶς τὴν ἡρώδαν τοῦ δράματος, ὑπεκριθὴ δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡς δεδωκευμένους καλλιτέχνης τὸν Σαρτορῆ, ἀλλὰ δὲν ἐθυματουργήσεν ἐπειδὴ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν λοιπῶν

ἡθοποιῶν οὔτε ἐννοεῖ καλῶς οὔτε δύναται ν' ἀποδώσῃ ἐπιτυχῶς χαρακτῆρας λεπτοῦς· διὰ τοῦτο τὸ Φροῦ-Φροῦ ὑπῆρξεν ἐπὶ τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς ἔργον πολὺ φροῦ... φροῦδον.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑἰΩΝΑΙΩΝ. Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ! Ἀφοῦ διήλθεν ἐκεῖθεν πρὸ τινῶν μηνῶν ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαίος ἐμελλε νὰ ἐπέλθῃ, ἄφευκτος συμφορᾶ. Δι' ἀποφάσεως δικαστικῆς ἐπετράπη ἡ κατεδάφισις αὐτοῦ πρὸς μεγίστην ἀγγαλλίαν τῶν διαβωτῶν τῶν συγχυζόντων εἰς τὸν πᾶν τὸν Ἰλιστὸν περίπκτον, ὃν τὴν ζῶην ἡπεῖλει ὁ φοβερός ἐκεῖνος βραχίων ὁ προεκτεινόμενος πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὡς μέλας ἐνεδρεύοντας Κύκλωπος. Ἡ σκαπάνη καταρρίπτει ἀνηλεῶς τὴν γαίνυσσαν ἐκείνην ὡς σκελετὸν κήτους σκηνῆς, εἰς ἣν εὗρε τὸ πρῶτον καταφύγιον τὸ ὑπαίθριον μελοδράμα καὶ παρὰ τὸ ὅποιον περιέπτανται αἱ ἀναμνήσεις τῆς Βαλμπούργας, τῆς Βιδιάνης, τῆς Κερακράντης. Ἡ κόρη τῶν 333 ρακοσυλλεχτῶν, ὁ Ρακοσυλλέκτης, ὁ Γέρω Μαρτέν καὶ ὅλη ἡ γενεὰ τῶν ἀστέρων καὶ ἀναπῆρων οὐς κατ' ἔτος συνῆγεν ἐκεῖ τὸ δραματολόγιον τοῦ κ. Ἀλεξιάδου δὲν ἔχον πλέον στέγην. Καὶ ἡ καλλιτεχνία ὡσαύτως ζημιούται οὐκ ὀλίγον ὡς ἐκ τῆς εἰς τὸ μέλλον ἀφανείας τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης αὐλαίας τῆς παρουσίας τῆς τρεῖς Χάριτας ἢ τῆς τρεῖς Μοῖρας (τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο ἐξηκριθὲν μόνον) τῶν ὁποίων οἱ ἐλευαντιῶντες γυμνοὶ πόδες ἐν ᾧ ᾠρῃ θέρους μάλιστα προύχοντες τὸν ἄδρακ ἀναμνήσεις — πρὸ πάντων εἰς τὰ νεῦρα τῆς ἀσφρήσεως — τῶν θεατῶν!

Λέγεται ὅτι κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς κατεδάφισεως ἀνεκαλύφθησαν ἀπολιθωμένα δύο « Ἰψίστη Θεέ! » τοῦ κ. Ἀλεξιάδου καὶ ἀπόλυτοι τινὲς ὀνομαστικαὶ πιστοῦσαι ἀπὸ τὰ χεῖλη διαφόρων κατὰ καιροὺς πρωταγωνιστῶν.

Ἡρώδης ὁ Ἀττινός

ΧΑΛΙΚΕΣ

Συνεργάτης μας ἐπισκέπτεται ὡραίαν ἀθηναίαν δέσποιναν, μητέρα χαριτωμένων μικρῶν. Μετὰ δὲ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν συνήθων πρώτων φιλοφρονήσεων, ἐκεῖνος μὲν κάθηται, ἡ δὲ οἰκοδέσποινα φωνάζει :

— Παραμύνα, κάμε ἕναν καρέ.

Καὶ ὁ συνεργάτης μας :

— Αἶ, ἀφοῦ εἶνε παραμύνα, ἄς τὸν κάμῃ καὶ μὲ τὸ γάλα!

+

Ἐν τῇ βουλῇ συζητεῖται τὸ γνωστὸν νομοσχέδιον τὸ ἀπορῶν τὰ γρασιδία.

Εἰς τῶν ἐν τῷ περιβόλῳ ἱσταμένων ἐρωτᾷ τὸν ἐξερχόμενον Β...

— Αἶ, τί κάνουν μέσα οἱ βουλευταὶ μας;

Καὶ ὁ ἄλλος :

— Τώρα ἐμπήκαν εἰς τὰ γρασιδία.

+

Ἐν ἀγροτικῷ ἐκκλησιδίῳ παρὰ τὰς Ἀθήνας. Παῖς τις ἐκ τῶν τοῦ χοροῦ ἀπαγγέλλει τὸ Πιστεύω καὶ φθάνει εἰς τὴν παράγραφον, ἥτις ἀναφέρεται « εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ... »

Εἰς ἐκ τῶν ἐκκλησιαζομένων ἀκούει ὁμογενῆ καὶ ἐν ἀγανακτήσει :

— Μωρὲ νὰ πάρ' ὁ διάβολος, καὶ 'ς τὴν ἐκκλησίαν χῶθηκαν αὐτοὶ οἱ χρυσοκάνθαροι!...